

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

|| SALUT PÚBLICA || INTERESSOS POPULARS || ARTS Y LLETRAS ||

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: a 5 exemplars, i peseta; Un número, a quartan. — Surt a llum los dilluns ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, a real trimestral; Extranjer, ...

COMPTES VELLS BARALLAS NOVAS

Aquell cèlebre Tribunal de Comptes del qual ja 'ns n' hem ocupat alguna que altra vegada, acaba de repassar los de la nació espanyola referents a l' any econòmic 1870-71.

Aixó de repassar uns comptes quinze anys després d' haverse remenat los quartos farà tan espanyol y empleat com vostés valguin, pero que ja sab tothom qué significa aquesta diligència en un assumptu en que tantas responsabilitats podria ser necessari exigir.

Y tant es aixís en veritat, que sens anar més lluny dels comptes últimament aprobats, s' hi troba en ells una quantitat de més de dos milions y mitj de pesetas pagadas als acreedors del Estat de més del que s' havia demanat a las Corts pera pagarlos, y 'l Tribunal de Comptes, tenint en compte que alló es ja un fet consumat (y consumit), aproba 'ls comptes y 's concreta a cridar 'l atenció de las Corts sobre aquesta irregularitat.

De modo que ja sabem lo que significa alló de la responsabilitat ministerial, lo repàs de comptes, los presupostos, crèdits votats en Corts, etc., etc.

Tot plegat no es més que una enganxifa pera millor ensarronar al país.

Còm dimontri volen que s' exigeixi responsabilitat a un ministeri quinze ó setze anys després d' haber governat, quan ja la meytat dels ministres s' han mort de vells y ningú ja 's recorda d' aquells fets per haberse cambiat la generació?

Vamos, no en va 's diu que una ma renta l' altra y totas duas la cara: aixís mateix ho fan los nostres governants.

Lo Tribunal de Comptes renta al ministeri y aquest al Tribunal, y entre tots dos rentan la cara al país.

Però ho fan ab un drap tan brut, que després de tal neteja quedem més empastitats que may.

LA ESCLAVITUT DE LA DONA

Moltas vegadas en nostras meditacions hem pensat profundament en aquest somبری problema y fet a nostra conciencia aquesta dolorosa interrogació:

Perqué hi ha tantas desgraciadas prostituidas, caigudes en lo fons dels abims ahont lo cos y l'ànima se consumeixen per medi d' un suïcidi lent, per qué hi ha tantas mares que 's veuhen violentadas a abandonar los seus fills, a sepa-

rarlos dels seus pits que son la font de vida de aquestas parts de la humanitat?

Y per qué en mitj de la civilizació del sigle dinou existeix encara la esclavissió de la dona?

Existeix sobre diverses formas: pera unas es la miseria qui las prostitueix, que las arrastra a 'n aquest despenyadero horrible ahont se ven la joventut y la bellesa; pera otras, no es la miseria, mes sí la deshonra, aquesta paraula malehida, aquest estigma d' aprobi ab lo qual la societat en nom d' una inicua jurisprudència condemna las desgraciadas que, alucinadas per la desesperació y enganyadas, abandonan sa familia y entran desamparadas en lo mon, batudas per tots los vents de la desgracia, arrastrant una existencia miserable, sens tenir qui las hi ensenyi la religió de bondat y d' amor.

Y de aquesta gran multitud de párias, de pobres engendrads que jamay han conegut los carinyos de una mare, ni 's sants afectes de la familia, son la major part dels criminals que poblan nostras presons y presiris africanas.

Lo mal ve de nostras lleys y de nostras costums.

La llei fa caurer tota la responsabilitat sobre la muller que siga rebujada per l' home, que no vol conixer lo seu fill, las costums y 's preceptes socials anomenan a n' aquesta muller una dona perduda y deshonrada.

Y ella moltas vegadas pera amagar la seva deshonra, comet un crim y llenca sobre sa conciencia la sombra d' un remordiment etern.

Si l' home sapigués, que pera protegir a sa muller seduhida y ludibriada, la llei s' aixequa forta y justa, ell tindria per ella lo respecte que li deu la civilizació moderna, que li dona la seva qualitat de esser un ser més fiach, que se entrega més fàcilment a las impresions del sentiment, que t' el cor de més nobles y santas dedicacions d' amor.

Qu' es, donchs, precis fer pera resoldrer aquest somبری y dolorós problema?

Combatrer las lleys, las costums y nostras preocupacions socials.

Es necessari que la dona que sigui pobre y mare, sigui devant la societat duas voltas sagrada, que se li dongui la protecció y respecte, que ella pugui apareixer en lo mon aconsellant als seus fills.

Quan tots arribem a comprendre aquest gran principi humanitari, aquesta noble religió de amor, la maternitat sera un ministeri sagrat y no un suplici, una condemna social que moltas vegadas produheix lo martiri ó l' avilment de la dona, com Victor Hugo tan eloquentment ho demostra en los Miserables, ab aquells sublime creació de Fantine.

Quan la miseria haja desaparegut, quan los llabris tremolosos de la dona deixin de pronunciar aquestas tristas paraulas; quan lo treball y la amor redimeixi totes a aquestas flicas y desvalgadas criaturas, de nostra societat desapareixerá també aquesta taca infamant y negra que se 'n diu la prostitució.

EMILIA V. y C.

LA CONQUISTA D' UNA GORRISTA

Historia realista, pero trista

Lo soch un fedimat berber que 'ls diumenges a la nit, quan ja n' hi acabar la feyna, me vestixo com una persona decenta, y me 'n vaig cap al Carme a fer sarau... No tinc cap més veu que aquest, y 'l de heuram mitj podré d' aguardar ab lo nas tapat, cada vegada que la socada se 'm presenta; se veuhen, donchs, que soch un jove de totes prendes, y a pesar d' aixó, raras son las vegadas que tinc salut per los saraus; s'ahon per qué... Perqué tinc una cara morena com lo pa de munió, y una boqueta que m' arriba molt aprop de las orellas, ab una llavis moltos com las vores d' un vas de nit, adornats per un bigotet d' un color original, ab una péla primeta com los botons d' una cotilla; y tinc, a més de totes aquestas gracies, un naset, quin naset! es d' aquells que miran el vostre y que tenen la hexura d' una berraca de consuma, y una tilleta grossa y verda com los del gal de casa, que si de vegadas no fessen una mica de cera, estich segur que ja haurian fet patit a totes las noyas del Hospici. Tinc bona estatura; aixó sí, així com una espingarda, y ab una forma molt més esculturales que las del xato del Bori; en fi, per més que no estiga be que un mester s' alabi, doch dirlos, deixant la modestia apart, y no fentme gaire favor, que soch un model de perfecció; aixó que jo ja ho veig, tothom no té 'l gust igual, y aixó deu ser la causa de la poca salut que tinc a pesar de ser guspat. Vostés dirán:—He, que n' hem de fer detut... Ja veurán, tingran una mica de paciència que més va patir Deu per nosaltres, segons diuhen, porque si 'ls dinu aquesta detallta, es perqué penso que si no 's apprecia, sera, una noya de més en-lovent, ó sino, tan amicha com antea.

En un any escàs ó sino 'l fe, ja 'l faré algun altre dia, que enant com de costum al sarau del Carme, vaig véuher per primera vegada, una xatona que 'm va fer pena, per lo seu posat de modesta, y porque vaig notar sa cara; y a més a més tenint lo fiach si fe ó no fe que feya pendre ab lo meu. Era una xatona d' aquelles que se las ven tota la vianda nasal, y que ab lo nas solament se diuhen el estimo, y ab los ulls diuhen atansat; quel 's reuexia al rostre una uilla de vorevora vermella que 'm mirava mitj humita com, si ploraven! Ah! lo desgraciada vaig ser prenoner de sa miradas, y vaig demanarli ab més fiach que no hi ha en un fogó de planxadora, pera ballarli una americana d' aquelles que fan posar talemant.

Naturalment, me vaig entusiasmar tan, que no vaig poder gusar per semblants cascos, y després de cobertarle bonant rato, vaig demanarli relacions formals y honestas, y me las va codir ab la condició de que jo ends a parlarle a la seva familia; y com que 'l verdaderament estabé xidat per aquella xatona, vaig demanar dia y hora pera ser admés a casa seva, y al cap de dos ó tres

dias vaig anar menjar tot modet cap a la plassa del Padró vell, que es allà ahont vivien, per fer la demanda de la seva mà i y demés membres del seu cos. Al entrar a casa seva, vaig trovar tota la família reunida com si tinguessin sessió; la família se componia de quatre individus de diferents sexes; primer, la mevescanta que poch més ó menys ja la coneixem; segon, la seva germaneta, noya vivaxata y bastant trapassatota; tercer, son germà, bastant gran y molt entremaliat; vull dir de no gaire bona conducta; quart y últim, la seva mare, dona una mica entrada en anys, y de professió marromanyera, que tenia la parada a la Boqueria, y qual comera, segons me l'havia dit la seva filla, no hi havia anat prou té sino hagués seguit a alabar molt les patates que venia; y de què article estubo tan gelosa y satisfeta, que hauria seguit un cert descompartir, si diari mal de les patates.

Després dels complimentes de colós, que be podrien dirse complimentes d'estar per casa, y de lo primer que'm va parlar, va ser del seu comerç, y in, per no desayrarlo, li vaig seguir la beta y li vaig alabar un bon xich las patates; de manera que al demanarli la seva filla, no varem entenedre una paraula del que jo'm pensava. Vaig tenir relacions ab la noya quatre ó cinch mesos ja venhent ab'n vaig tenir de paciència; y dich això, perquè ben de saber, que per més que jo tenia entrada a casa seva, cada dia al vespre l'anava a esperar a casa de un gorriscó del carrer del Hospital, que es allà ahont treballava, a fi y efice de poguiri dir algunas paraules a solas d'aquelles tan encorcrades; lo qual no podia dir a casa seva, perquè sempre'm vigilaven. Un dia, no sé per què se'm va ficar al llop que aquella xatona no'm estimava prou, y com que jo de Teorico'm soch bastant, es a dir, vull dir que jo de següé que hi nascut per Teorico, pero, sích la facilitat que moltes noyas no'm volen, de tant... Donchs al senyor, me va venir una idea pera seguir fins a quin grau'm estimava, y eficec vaig demostrar certa prova d'amor bastant profunda, y ella, com es molt natural, tes a dir, jo no sé si es molt natural, pero no ho sembla, va ferhi una mica l'encrupulida, pero a copia de deixar, va collir, pero ab la condició que jo li havia de dir per garantia l'anell de promentals, y jo, com que mal'm está l'airto, pero soch bastant de esperá, vaig comprarli un anell que'm va costar deu duros, y vaig regalarli; després varem quedar que jo l'entendia a dos quarts de set del matí que ella's quedava, jo a casa seva fins a l'hora d'anar a ca'l gorriscó, jo li aniria a buscar la seva prova d'amor. Això se sentí que ja feya un quart bo que m'expressa, s'obri la porta d'ahont del belló, que així teniem coneguda de la noya, y poch a poc vaig pujarli, trocant la porta del pis d'ahont y ella al darrera, ahont... No fassa xerri, jo no vull menjar las passats, las patates, y xucinos y hortalisses, y jo, vaig, vaig més, sola los dies, per no ruborizarlos, que allí fo Troya; demays, jurament d'amor y de constancia, y tots los requisits que demanant aqueles cascos, se van fer allí; això va durar tot una setmana a lo menys, jo estava satisfet de la meua penetració y de las meves relacions profundes, quan un dia, senyors, vintí al serrius profundes las meves relacions, que vaig tenir de penlar set mesos de carrera allí que'n diuen Cuba y pitubars de Copayagua, y moltes altres capitans; desde llavors, hi jurat no tenir relacions ab poch noya, éstar que tinga lo mare feliç en un comerç que no siga lo de las patates.

Immaginet.
Per lo copia
F. Olavé

MAU NEGOCI

—Pepeta, dexa un recó a la seva majordona: ven aprofit molt una estona y excusats ab atenció.
—Un any justat va'le'ahir que'n lo meu servey estàs, mo' ara noya, es lo cas que de casa has de sortir.
—Puig que de no ferho aixís, lo dia meua pesant hi ha un escàndol al celstíat que'm pot portar un compromís.
—Això es noya l' que'm fa por ni'm convé de cap manera, puig si l'celstíat se'n entero perdó la reputació.
—Crech que comprendràs molt be, y això deus tenirlo en comte, que'l convé casarte prompte ab un xicot que t' diré.
—Així es que ja la cosa ben preparada jo tinc, y desde avuy, lo previch que tens que'l vol fer es esposa.
—Molt jove es, y amantort de tu está, n'estich segur: fatte sol's ara que tu lo si li donguis així.
—Que encor que' es de mi estimada y' adiro ab frenesí, ja sabe Pepeta que ab mi may t'hi posa veure casada.
—Y creu que si mon estat d'esser no'm pòda treva, lo t' juré que fóra meua per tot una eternitat.
—Mex la veus que es impossible y convé que' na se'arém, puig de no ferho, na trobem ab un cas bastant rimbó.
—Y així un cop ja casada s'alfunya tola simplicitat, y t' puch te' alguna visita alguna que altre vegada.
—Y tu tot m'ho explicaràs y lo t' aconsejaré y si t'ha, puch ser que t' donés un bordéguis.
—Treume donchs del compromís si'm portes un xich d'amor, y m'hi trauràs un pes del cor

que no'm deix viure feliç.
Així donchs ben decidit espero'm darás la vida responstantos descomulgada, que se'aptes aqumé parit...
—Mex la noya ab molt aert tot seguit li va respondre, d'un modo que l' va confondre dexantlo groch, blau y veu:
—Moussé Juch, la lley de Deu, com vòuq ja n'està al teut, nos diu ben clar y terminant: «cada hu' que sigui seu»
—No tingui donchs interès en que jo ab cap home'm rucí; puig si hem fet un mal negoci no'l atressi a ningú més.

Joseph Plaús

Está ja tancat lo sumari de la causa que per una de las denúncias de La TRAMONTANA se suspelx contra nostre director J. Llunas, per suposades injurias als tribunals y a n'en Rius y Tauler.

Nostre apreciat amic y distingit advocat senyor Vallés y Ribot s'ha encarregat de la defensa; y representará al processat davant dels tribunals, lo procurador D. Florenci Tomás.
La justicia de nostra causa y l'interés que per ella tenen de pendre tan bracs com liberals defensors, fan que ab consciencia tranquils esperem lo fallo dels tribunals mateixos a qui diuen que habem injuriat.

Los monárquichs de Fransa están provocant als republicans en tots los terrenes, pera veure si podrá resultar alió de A rio revuelto, etc.
Pero la única ventajita que fins ara han obtingut es la de trobarse entre cap y coll algunas garrotadas perdudes en lo carrer; y en la redacció del Soleil, de Marsella, que cridenen «visca'l rey! lo poble s'hi feu a cops de pedra, y gracias que las autoritats aparenen als realistas, que si no anavan a perlarlos.

Exactement los sucechets lo de anar per llana...
Y tornarsen futejats.

D'un periódich de Madrid retallo las següents preguntes, que'm sembla que no portan malicia:

«¿Es cierto que en las Caballerías reales, que costea la nación, se han descubierto grandes abusos?»
«Es cierto que durante diez ó once años han podido aquellos constituir en una cantidad que no bajaba de diez onzas de oro diarias.»
No sé que podrá ser.
Pero la cosa s'enterbola pe'ls animals de palacio.

D'una visita feta pe'ls regidors de Madrid a vint tabernats, ha resultat que en dotze se donava'l vi completament dolent, en sis tot just podia passar, y en duas no més lo donavan bo.
Aquí a Barcelona pot ser que totes vint tabernats s'haguessen trobat'te venien lo vi dolent, pero'ls regidors d'això no se'n cuidan.
Están tan atrafegats en respallar lo frac pera anar a las professions!

Los carcas de Figueras han fet rogativas y peregriacions a la ermita de la Salut pera fer bonas cultitas, y efectivament: la Providencia se'ls ha escoltat tan a gust, que a cada funció religiosa hi ha fet acompanyar una pedregada que totes juntes han portat la miseria a aquella comarca.

Allà ahont posa son peu la carcunderia, calamitat segura.

Se tracta de organisar graus meetings en algunas capitals demanant l'expulsió dels jesuïtes.

Mal fet.
Aquestas cosas no's demanan.
Exemple: l'any 35.

A Port-Bou morí un lliure pensador.
Tractan d'enterrarlo civiment, y'l portan a Culera, ahont es lo cementiri dels dos pobles.

Peró l'arcalde d'aquest últim punt, que no está per ceremonias civils, prohibeix l'enterro, y no podent fer escarment en los vius, s'apodera del mort y'l fa ficar a la presó interinament.

¡Pero senyor arcalde de Culera! ¿No troba altre modo més adecuat de divertir a sos feligresos?

Está be que's diversosí y que gasti bon humor, pero no gasti tala bronca a las costillas d'un mort.

Segona atenta comunicació que se'ns ha passat, l'Ateneo Obrero de Barcelona, que fins avuy havia estat instalat en lo carrer de Barba, ha passat a ocupar l'espaió pis primer del n.º 22 del carrer de Tallers.

No cal dir que'ns alegrém de la millora.

Hi ha qui opina que dintre poch temps la premsa tindrà molta, pero molta més llibertat. ¡Ah! y consti que no será pas per voluntat del govern.

¡Volen saber per què será? Donchs muixoni.

Es lo únic que avuy puch dirlos.

Un motí hi ha hagut en la presó de donas de Madrid.

Per tot vessa la salsa ministerial.

Un aplauso mereixen las donas de Carme, per haber demostrat en la professió que's feu en dit poble pe'l dia de la festa major, que tenen mesos llana al cistell que'ls homes.

A pesar dels esforços del ruc negre pera portar faldillas de dona a la cerimonía, ¿saben quantas n'hi acudiren?

Una. ¡Ja n'ha pera ferhi tiberi!

Vaja, a Carme las donas no volen fer los gegants.

¿Com, donchs, podrán tocar las trampas los reverents?

Pim, pam, pum.

¿Qué es això? Res, un centinella del palau reyal de Madrid, que ha deixat estesos a un parell de subjectes que s'acostavan massa a las parets que guardan los tesoros de la monarquia, quan hi son.

Y diu a propòsit de tal escena un periódich de Madrid:

«Suprimid esos soldados dando la guardia a Palacio, y esas consignas sangrientas y esas ordenes rigurosas y qué queda de la monarquía!»
«Un año de dos meses y una nohriz.»

Donchs jo no m'emboico a dir lo que queda, porque estich fins al coll de fiscals.

L'assumpo del dia es la conducta d'en Camacho y en Salamanca, respecte al miquel·lusionista que en Sagasta los ha clavats pe'ls bigotis.

Lo rey d'oros y'l caball d'espas de la monarquia donan molt que parlar.

Fins se diu que estan disposats a carregar a la esquerra, unints a n'en Pep Lopez Dominguez.

Tots plegats volen carregar-se'l país, pero molt serà que no'ls surti'l tret per la culata.

Una canguellitis de mil diables sembla que a últims hora corre entre las filas ministeriales. La situació fa olor de socarrim.

En Moret, diuen de Madrid, está encarregat de trobar lo fit de no sé quinas patotas revolucionarias que fan posar los cabells de punta.

Si s'tractés d'altra mena de fit, no diré que no.

Pero de revolucionaris... ¡fa vent!

¿Qué demostris ha succehit ó está succehit aquestos últims dias ab la qüestió d'ordre públich?

Ja veurán; tant va'l cantí a la font...

NOCTURNO

Dedicat a mon amic Enxell Nararro
La nit es fosc—molt xula'l vent
y be'n netaja—tots los carrers;
fa un frut que pola,—ni un gos se veu,
sols un sereno—ab nos vermell

cança d'un modo—que re's comprant,
las ones y media—mentres la seu
dona horas toca—molt formalment.
D'una finestra—de pis tarçat
ah gran estrépit—cua un gran teix;
de clavellinas,—més calament
demunt la cua—d'un gat novell
qu' allí esperava—l' amor seu;
del tat s'espanta,—l'ama un gomech
que s'encarrega—de durar l' vent
fins las orellas—del molt fidel
y heu sereno—del herri aquell,
que creu sentir—la trassa seu
de qui demana—flavor pe'l cell!
Ah ania l' pito—més amant,
empunya l' anca,—y's diuigat
vers hont li sembla—senti l' gomech,
mentre altres pito—en fan també
senyal d' alarma—molt diligents.
D'una botiga—l' amo que 'n té
mal de calaix,—stant desperit
sentit ha 's pito,—y volgués all
sabé l' que passa,—sens cap recel
obre la porta—per véureho bé.
Lo gat qu' es l' héroe—del fet aqueix,
creyent l' empatien—se 'n entra prent
per entre canas—del botiguer
dins la botiga—gran sorra fan;
espanta l' amo—y senca alé
soca demana,—perque ja 's creu
qu' una quadrilla—de liadres té
dins de sa casa—ah instants fers.
Corrents com llabres—en pocs moments
allí 's presentan—armats tots ella
quatre serenos—que 's valen deu,
y tres guindillas—que 's valen cent;
dins la botiga—se 'n entran prent,
veubex on bullo,—sota 'l tuellet
que de patatas—es un sach plé,
mes ella creyente—qu' un liadre n' es,
turons y sabres—clavells fers.
Sentint el ruidó,—donya Reaney
que n' es l' esposa—del botiguer,
de cop despertara—y no veyant
al llit l' esposa—ah forta veu:
—Roch! Roch!—prent crida,—igu' es lo nom d' ell!
Mes los estrons—fóch! compriment,
—Fóch! fóch!—tots criden—per tot arreu
y l' pito toca,—qu' es repenta
per tot lo barri,—y altres també.
N' obren finestras,—va venint gent,
mí vehins surten,—l' alarma creix,
tots se preguntan—lo fóch 'hont es!
puig tota se volen—seiva la pell.
No falta vella—que a Sant Miquel
cuatre ó cinch crís—la estona ha encés
y oracions rossa—plena de fe.
Venen bumberos—y ab ella més gent;
galicada d' arges,—y gomes cabellé
los vehins traban,—y llum també
per las finestras—veuren a creix.
Com tothom crida—ningú se sent,
per tot fóch buscan—y en lloch se veu,
pison recorren—y magatzems,
per terrats saltan—y cel-obers
fins qu' es ja dia,—y res veient
de lo que 's busca—ah tal anhel
per fi 's convenen—que tan mateix,
no es altra cosa—qu' un mal entés,
y tothom marxa—mitj mort de fret
cap a la casa—mentre entre dens
van malchitros—qu' 's ha fet
del llit alarse—total per res.

Ll. MILLÉ

Lo missatge més gros de Granollers, mossen *Ullivedre* se sab espavilar d' alló més en materia de defensar las gerrofas.

Com aixó de la competència de las escolas laicas y dels enteros civils lo té molt amohinat, ja fa molt temps que s' habia penjat de la orella dels alcaldes pera que prohibissen l' anar música als actes civils dels lliure-pensadors del poble.

Pero vetaquí que l' alcalde actual y ja l' anterior a 'n aquest, entenen lo seu deber conforme a lley, se negaren a prohibir lo que no era prohibible, y 's lliure-pensadors quedaren en llibertat de poder tenir música quan be los aparegués.

Pero l' reverent *Ullivedre* no es dels que 's mira ab indiferencia las cosas que poden atzarli la menjadora, y no poguent agafarse ab l' alcalde s' agafa als dos mestixos músichs, dihentos que qui vagi a tocar a cap entero civil no entrarà a guanyar cap mes quarto a la iglesia, y que ademés lo rector escriurà als pobles vehins pera que may los demanin en festes majors ni en funcions de gori-gori, proposante aixís arruinar als que toquin en funcions heretiques.

Y succetí que fa pocs dies morí un lliure-pensador y 's disposá son entero civil. Pero al anar a contractar una de las duas orquestas de

la vila, se trobaren ab que ni una ni altra, per temor al rector, volgueren anarhi. ¡Oh músichs escagallonayres, que aixís vos fa tremolar un *ullivedre*! ¡Y quan pastanagas habéu sigut!

Pero per alló de que 's contrastava avian la passió, encor que sense música, l' entero civil fou més concorregut y lluhit que may.

Una trentena de donas, més de doble número d' homes, tots los noys y noyas de las escolas laicas, y gran número d' espectadors, donaren to al acte de dol que 's realisava y proporcionaren una rableta majúscula al senyor rector.

Y pera lograr tal resultat, s' haurá dit, hi anar tant y tant darrera de tants músichs carcamals!

Lo bisbe de Salamanca ha consagrat son bisbat al Sagrat cor de Jesús.

Me sembla que si consulta l' cas ab los pobres de las parroquias, preferirán héureselas ab un cor d' anyell ó de tocinó.

Un predicayre de cervell tancat ha dit que «l' Esperit Sant va demanar permís a Sant Joseph pera engendrar a Jesús en lo ventre de la seva dona.»

Ara no més falta saber qui ara aquest senyor Esperit Sant.

¡Pobre Joseph!
Fins los que tractan d' alabarli li posan lo cap fet una llástima!

Lo bisbe de Cádiz, que 's mostra tant a favor del poble en la qüestió del gas, se diu Calvo y Valero.

Lo nom de dos bons comedians!
Comenso a cfeure en la Providencia.

Un diari de Calatayut portava la següent esquila mortuoria, capis de fer caure de cul al més valent y foguésit cabecilla de sotana que haja corregut per aquestos mons de Deu:

«Su esposa, Pascual Navarro, ha dispuesto honrar su memoria entregando al hospital de esta ciudad lo que debiera costarle un anticuario-eclesiástico.»

«Pascual Navarro suplica a sus numerosos amigos, un buen recuerdo para su difunta esposa.»

Si aquestos vicis del liberalisme s' estenguesen fins a ferse de moda... ¡pobras animetas del purgatori!

Y pobras majordonas, nevadas y demás amigas místicas de las reverencias!
Sort que Deu ja veillarà per la seva iglesia, y per que no 's torni ranci l' formatje.

En lo carrer de la Pau, de Gracia, la alguns dies que los vehins no poden dormir fins tocadas las dotze, perque en una casa treuhen los mals esperits de una dona.

Los primers dies feya frisanza sentir los grans crits y xisclets de la endemoniada y l' continuu *pum pum* de la roba que picava l' seu home ab un alany digne de mellor causa; perque segons sembla, mentres ella está accidentada, un resa y l' altra a cops treu de la roba los mals esperits.

Las criaturas s' atemoritzavan y no volian anar al llit sense acompanyarlas; las donas se esporquigan y 's homes renegavan de tanta estupides; ara ja s' hi fa brometa, y per los vehins y concurrents ha acabat ab bufo.

Pero lo més sensible es que los treballadors no poden dormir sentint los batans, y l' autoritat res hi ha fet, respectant la ximpleria. Lo estrany del cas, es que tocadas las dotze, tot para. Com serán aquestas enfermetats, que tenen horas tan estranyas! A no ser que la dona histérica s' excití més ab lo ruidó, y ab lo temps que dura se li acabin las forasas...

Sembla mentida que encara passí aixó; pero es que n' hi ha molta de llena.

CANTARELLAS

Diu que qui tira pedretas
estorotas sol orar;
donchs jo vull tirarte un roch
perque no 't pugues queixar.

Abré veig saber, Quimeta,
que t' canava l' amor meu;
si es cert que n' estas cansada
pren una cadira y seo.

J. STARAMA

EPIGRAMAS

—Ahont vas tan depressa, ahont vas!
—A casarme Pelagri,
voia ésser lo meu padri!
—Jo no sí butri, Pançras.

Un dígit al pintor Pallá:
—Ma vich a retrata al frachó—
(y 's voia despullá.)

Pera cridar l' atenció
del públich, un fabricant
de vases, un de molt gran
se posá al aparado,
Y ab una rasga mal escritá,
puig tota la gent hi veya,
penjá un lliero que deya:
«També se 'n fan de petita.»

Preguntant en Joan Barista
per un Roch de de Taballa,
dígit no.—«Crecu que treballa
a sobre de la modista
del carreró de la Pallá.

Joaquín AzeñR.

XARADA

Segons un total d' Artís,
fill d' una tresena masta,
en lo mun sí no hi havia
donas y ho, no fore ras.

SINO: IMIA

Avuy m' ha tot l' hercu Moix,
que pe'l fot del peu va coix.
E. SALA

ANAGRAMA

Dígit a la Tor, que depressa
tragué del total la posse.
E. SALA

GEROGLIFICH

X I I I
:
L O
.D.L.I.D.
I

E. SALA

SOLUCIONS

A LAS CAMBIAS DEL NÚMERO ANTERPASSAT

XARADA.—TFOUO.
MEDIANA.—Pigs. Paga. Paga.
GEROGLIFICH.—Per calderas un calderó.

Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6, Barcelona

LA REVOLUCIÓ

poema en tres cants

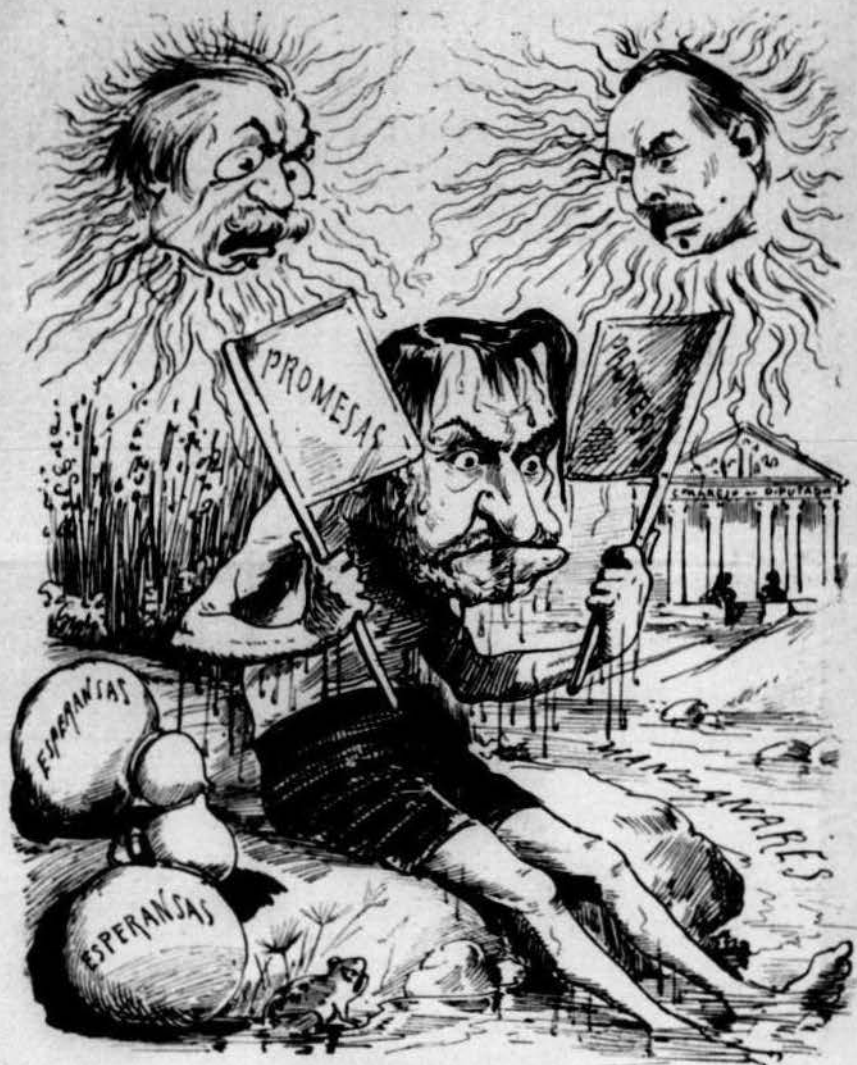
original de

J. LLUNAS

Folleto de 32 planas, ilustrat per lo distingit dibuixant Manel Moliné, elegantment imprés en paper satinat y ab una magnífica cuberta de color.

Preu DOS rals

Se ven a Barceloha en los kioscos de la Rambla y a fora en casa dels corresponals de LA TRAMONTANA.—Enviant directament l' import a nostra Administració, també 's remeten exemplars sueltos pe'l correu.

Ab una por que espetarra se fa vent y s' encaparra

Aquest ruch té feyna en gran per en Carlos set bramant